

La Mossel's expositie

Raad ik jullie soms aan je zinnen te doden?

Ik pleit voor de onschuld der zinnen

Nietzsche, Also sprach Zarathustra

Vrienden,

Stervelingen, zo noemen wij mensen, sinds jaar en dag onszelf. Al bij Homerus omschrijven wij ons zo. En inderdaad. Iedere kus die wij, mensen, elkaar geven is een feite een doodkus. .. *Leven is vakantie van de dood.*

Maar deze expositie, die ik hier vanmiddag mag openen, gaat over het Leven! Uitbundig over het Leven!

Want is er onder ons, hier in Rotterdam, godzijdank,, een beeldend kunstenaar die tevens een ware *levenskunstenaar* is.

Zij, die hier vandaag exposeert. Diana Mossel. La Mossel! In de wandeling ook *wel Kate* genaamd. Die '*roepnaam*' heeft ze, NIET omdat zij afstamt van de roemruchte Rotterdamse Kaat Mossel – waar blijft haar standbeeld, Rotterdam? – dat is een hardnekkige mythe ,maar om de keet die zij pleegt te schoppen over het onrecht dat dieren door ons mensen wordt aangedaan . En in het verlengde daarvan over heel onze foute houding tot de natuur.

Hoe dan ook, zij, onze Diana, is in alle opzichten een persoon om uitbundig lief te hebben en...die op haar beurt uitbundig liefheeft. En zo ook is haar Kunst.

Diana heeft mij gevraagd heden hier in Diergaard Blijdorp haar tentoonstelling '*Lust , Gratie & Sereniteit, maar de grootste is de Lust* ' te openen.

En dat doe ik natuurlijk van harte.

Niet alleen omdat zij behakve mijn favoriete beeldende kunstenaar mijn favoriete collega-dichter is, maar vooral omdat ze het begrip *Groene Poëzie* zo uitstekend heeft weten te munten in haar zojuist uitgekomen bundel met die prachtige lithografische illustraties van haar hand en ... de gruwelijke , helaas , zeer toepasselijke naam *Gaia verkracht!*.

Geëngageerde poëzie! Ik had daar vanmiddag uit willen citeren. Maar dat wil Diana niet. Het moet vandaag gaan over haar Beeldende Kunst, niet over haar Dichtkunst, zo is uitdrukkelijk haar opdracht aan mij . Jammer

Bijvoorbeeld het lange gedicht *Wetlands* had ik hier voluit willen reciteren. Mag niet! Ik zeg er tòch iets over.

Het sober gehouden gedicht gaat erover hoe de mens met zijn industrie, land- en stedenbouw al meer dan driekwart van het oppervlak van de aarde ernstig heeft

aangetast. Meer dan 85% van de wetlands is vernietigd. Er is in feite maar een oplossing: een zo goede mogelijk herstel van het natuurlijk evenwicht! *Zo ik iets ben, ben ik een groene dichteres, zo ik iets ben...*

Dat herstel van het natuurlijk evenwicht werkt zij uit in een volgende gedicht *De Groene Balans*. De natuur heeft een eigen systeem om overeind te blijven en dat is biodiversiteit. Hoe meer dieren, planten en mikro-organismen er zijn, hoe beter. En niet alleen zijn er verschillende soorten nodig, er is ook variatie nodig binnen soorten én binnen hun leefgebieden.

Bij een gezonde balans ontstaan minder plagen en ziekte en als ze er zijn verspreiden ze zich niet zo heftig.

Hoogste tijd dus voor een Groene Balans!

En dan is er ook nog het gedicht *De Groene Stad*. In feite een blauwdruk voor een groene stad. Voor een stad waarin het de mens leeft, niet tegenover de natuur, maar met de natuur. Voor een groen in plaats van een versteend Rotterdam. Het gedicht dient tevens als de milieuparaaf van het partijprogramma *Stad van Erasmus*, van de zojuist door ons en een aantal andere Rotterdamse creatieven opgericht partij: Poëtisch Rotterdam.

Want dat manifest is één groot gedicht

Uniek, al zeg ik het zelf. Waar ter wereld wordt dat nog meer vertoond, dat het programma van een politieke partij een *gedicht* is?!

En dat heden een expositie van Diana in *of all places* Diergaarde Blijdorp geopend wordt, is dus allerminst toevallig.

Diana's liefde beperkt zich immers niet, zoals gezegd, tot de soort *mens* ... "*Juffrouw Laps, gij zijt een zoogdier*" ... maar strekt zich uit tot heel het dierenrijk.

Zij onder u die het geluk hebben mogen smaken van een ontvangst op haar atelier in het Scheepvaartkwartier, weten waarover ik het heb. Daar krioelt zagezegd, een soort Klein-Blijdorp over de vloer.

Ik heb die Ark van Noach-achtige menagerie recent maar een aan een 'volkstelling' onderworpen

Eén leguaan. Vijftien schildpadden. Vier slangen. *Een Javaans schubdier*. Drie hazelwormen. ("Die hebben zulke mooie ogen..") Een Chileense hoornkikker. Drie boxerhonden (waarvan een met de naam *Lust*...een met de naam *Gratie* ... en een met de naam *Sereniteit* ...). Drie cypere katten en een angorakat.

Dertig tropische vogels, waaronder de continu *Chottferdomme* vloekende hyacinth-ara, *Popeye the Sailor*, een geschenk van haar ex, Willem Scholletjens, stuurman-wildeman op de wilde vaart, een waar Slauerhoffiaans dichter, die helaas maar weinig publiceert.

Wat een geschenk! Een gegeven hyacinth-ara moet je niet in de bek zien!

En tien *koi* karpers. En een nest Siamese muizen. Mickey Mouse I, II, III, etc. Ja, elk van die tekenfilmachtige wezentjes heeft zijn nummer en luistert daarnaar! Als

Diana zich tot hen richt, tenminste, *niet mij of Walt Disney. Naar ons luisteren ze niet. Wij zijn de vijand!*

En dan is er ook nog het kolossale tropisch aquarium dat de hele wand van haar woonkamer beslaat..

Zelf zegt zij over haar menagerie in het huisorgaan van Diergaarde Blijdorp:

“Ik heb mijn hele leven lang uiteenlopende huisdieren gehad. De laatste tien jaar heb ik me meer en meer toegelegd op reptielen. Zo heb ik van Blijdorp verschillende met uitsterven bedreigde reptielen onder mijn hoede, zoals mijn favoriete dier, het Javaanse schubdier – dat in China doodleuk opgepeuzeld wordt! Een gezochte delicatessen! Gruwelijk! En ook drie zeldzame sterschildpadden.

Ik ben gevraagd door Blijdorp de om ze als een soort pleegouder te verzorgen. En dat doe ik graag. Want reptielen fascineren mij, omdat ze al miljoenen jaren onveranderd op deze wereld bestaan. Ware overlevingskunstenaars !.

Rust, wijsheid, tijdloosheid en onveranderlijkheid dat zijn de eigenschappen, die reptielen in hoge mate in zich hebben.

Een slang kan bijvoorbeeld wekenlang roerloos op één plek blijven liggen

Daar ben ik soms gewoon jaloers op. Mijn leven is vol turbulentie, zoals, helaas dat van de meeste hedendaagse mensen. Voordurend opgejaagd. Alles moet snel, steeds sneller, en, o, o, er moeten zoveel keuzes gemaakt...

Hoezeer ik ook mediteer, ik, kind van moeder Eva, weet, dat ik voorgoed uit het Paradijs ben verjaagd, waar in hij, de slang, nog steeds schijnt te verkeren.”

Aldus *La Mossell!*

Vreemd, ik mag deze eervolle taak van de opening van Diana's tentoonstelling vervullen op één voorwaarde: geen politiek!

En dat zegt iemand die prijkt als nummer twee op de kieslijst van den politieke partij, die wij zojuist, zoals gezegd, hebben opgericht : *Poëtisch Rotterdam.*

En van wiens hand de Groene Paraaf is in het oprichtingsmanifest van Poëtisch Rotterdam het gedicht *de Stad van Erasmus – de creatieve stad*. Heel dat manifest bestaat, en dat werkelijk uniek voor een politieke partij, ik herhaal het nog maar een keer, zo intens gelukkig ben ik erover, uit een reeks gedichten, De Inclusieve stad, De Creatieve stad, etc.

Om dat laatste woord Creativiteit tracht men Poëtisch Rotterdam te framen als een 'onpolitieke' politieke partij! Ofwel een typische partij van en voor kunstenaars. Alsof creativiteit enkel een zaak is van kunstenaars! Alsof creativiteit niet de kern van ons mens zijn is! Gesecondeerd door een portie gezond verstand natuurlijk. Het kan geen kwaad om dat hier in Rotterdam erbij te zeggen.

Ja, over ons *grasgroen* politiek initiatief wordt intussen in deze *Zaken zijn zaken -stad* ergerlijk meesmuilend gedaan.

Een Poëtische Partij, waar is dat goed voor?!

Omdat onze stad niet op een humaan-creatieve wijze wordt bestuurd!

Daarom dus een Poëtische partij in Rotterdam! Een politieke partij dus die uitgaat

van het beginsel van creativiteit. *Humane* creativiteit!

Want Rotterdam is wat ons betreft niét de stad van hooligans, vandalen, louche Bul Super-achtige zakenlieden en wat dies meer zij, – dat beeld willen wij nu juist nadrukkelijk bijstellen - maar de stad van Erasmus..

Hièr in Rotterdam, moet het aloude scheepje van de humaniteit met vlag en wimpel in de vaart gehouden! Hier in de eerste plaats! Rotterdam inhumanaan, betekent Nederland inhumanaan. Waarom dat zo is, daar zou ik ...een gedicht over kunnen schrijven.

Maar, de creatieve daad, die ik vandaag verricht, is niet een schrijf-act, *niks* geen gedicht vandaag, maar het openen van een expositie.

Van iemand dus, die mij uitdrukkelijk heeft gevraagd; hou het kort, beperk je tot mijn beeldende kunst, zwijg over de politiek. Zwijg ook over mijn dichtkunst. Dat moet maar een andere keer. En daarop heb ik ja gezegd.

Want inderdaad, een puur politieke blik op de wereld is niet allèen zaligmakend, zeker niet, wat het onderwerp van vandaag betreft. Diana's tekeningen en schilderijen zijn immers hoofdzakelijk verbeeldingen van *bars, boudoirs en bordelen*. Zoals kernachtig de ondertiteling van deze expositie, *Lust* geheten, luidt.

Men kan naar deze onderwerpen héél wel ook op minstens twee andere manieren kijken dan een zuiver politieke: namelijk Een door een *zwarte* bril: _de bril van de criminoloog, of Twee door een *gouden* bril: die van de dichter.

Beide brillen, zijn al sinds jaar en dag in mijn bezit. Als criminoloog aan de Erasmusuniversiteit verdien ik mijn boterham; dichter tracht ik te zijn .

Maar het is uiteraard de dichter en niemand anders, die de ware verwant is van de schilder. En als zodanige voert hier dan ook vanmiddag het woord. Het hoogste woord!

Want als men door de zwarte of criminologische bril kijkt dan kan men het Café enkel zien als de Tempel van Koning Alcohol, regerend in Nederland over, schrik niet, een legioen van 850.000 alcoholverslaafden.

Zo omvangrijk is volgens het C.A.D. , het Consultatiebureau voor Alcohol en Drugs, het aantal vaderlanders dat meer dan *zes (!)* glazen sterke drank per dag nuttigt, en aldus, volgens de definitie van onze brave reclasseringswerkers

" verslaafd" is.

Het is ook de moorddadig sombere blik in de ogen van onze burgemeester, de Rijnmondvorst Bartho De Zout, die zojuist besloten heeft, dat als hij, de de Rijnmondvorst, niet meer mag drinken, dán alle Rotterdammers ook niet....

Dankzij Bartho's lachwekkende Horeca-nota gaan nu alle café's heden doordeweeks in de zogenaamde wereldstad Rotterdam om klokslag èèn uur dicht. Men spreekt spottend sindsdien over onze goede stad als Staphorst aan de Maas. Maar...daar

bezondig ik mij aan wat mij hedenmiddag uitdrukkelijk is verboden... aan politiek!

Want deze middag dient te gaan over genot, vreugde, lust! De bril waardoor Tatjana naar het Café kijkt is immers een *stralende*; die van de beeldende kunstenaar.

Op haar schilderijen wordt het waardevolle aspect van het café - dat waar het eigenlijk omdraait - benadrukt: dat van het *genoeglijk menselijk samenzijn*. Het café als baarmoeder van geroezemoes, roes en tabaksdamp. Ofwel criminologisch- poëtisch bezien, als 'Gevangenis van het geluk'.

De typering 'Gevangenis van het Gekuk' geldt zeker ook voor het Boudoir. De vrouw, naakt of halfnaakt, aangetroffen bij het maken van haar toilet. De vrouw in haar naaktheid bespied, het is een eeuwig dankbaar onderwerp in de beeldende kunst.

Het woord Boudoir stamt - ik heb het even nagezocht - van het Franse 'boudoir' wat 'pruilen' betekent. In het Duits klinkt deze bezigheid nog zwaarvleziger, nl: 'Schmollen'. Een boudoir heet daar een 'Schmollwinkel... '.

De pruilende vrouw...een beeld dat geeft te denken. Aan Franse films bijvoorbeeld, eind Jaren Vijftig, toen Rotterdam nog volop in Wederopbouw ... Aan Jeanne Moreau in 'Jules et Jim' en uiteraard aan die andere koningin van de pruillip, Brigitte Bardot, tegenwoordig fanatieker met zeehondjes in de weer dan vroeger ooit met haar minnaars. En dat wil wat zeggen.

Et Dieu crea l' animal!

Die opmerking houdt te meer steek, omdat Diana, zoals hier al gezegd, een groot dierenliefhebster is, en zeker zo adembenemend mooi als Brigitte Bardot in haar roemvolste dagen.

Zij zet zich ook daadwerkelijk, net als BB "de zeehondin", in voor de zaak van de dieren. En hoe! Haar protestactie *Liever naakt dan bont* op de trappen van het Stadhuis aan de Coolingsingel ligt ons allen nog vers in het geheugen. Niet zozeer om de nep-vossebont jas die zij uitdeed, maar om het feit dat zij daaronder niets droeg.

Dat was feest voor de media!

Pats!

En daar stond onze liefallige, poezelige, mollige vriendin naakt op de voorpagina van de Rotterdam-editie van *De Trojegraaf, de Krant van Wakker Troje*

En zo, al reflecterend over de frivoliteit van onze hedendaagse media, alsook over frivole cinema-godinnen, als Bardot en Jeanne Moreau, begeeft men zich, eigenlijk reeds moeiteloos richting het Rijk van het Bordeel.

De *romantiek* van het bordeel wel te verstaan. Want zo schildert Tatjana het vele, wulpse vlees op haar van rood doorgloeide schilderijen. Met het accent op de lust, op de ongebreidelde naaktheid van de lust. Hier is de verbeelding aan de macht.

Maar, ocharm, sinds wanneer is werkstad Rotterdam Hoofdstad van de *Dubbelmonarchie van de Liefde & de Seksualiteit?*

Ach, Rotterdam, u bezit toch ook het hoogst erotische Blijdorp, waar wij vandaag tussen het Huis van de Olifanten en het Huis van Bokito de Gorilla's te gast zijn in de Amazone-hal ? Of moet men misschien veeleer zeggen, dat Blijdorp... Rotterdam bezit?

Is soms, zoals het Museum Boijmans 'het bordeel van de kunst' is, en het Stadhuis aan de Coolingsingel 'het bordeel van de democratie', Blijdorp dat van de natuur?

Zeg mij, waar heerst zwoeler sfeer dan hier in de Amazonehal?

In zijn adembenemende illusie gelijkt dit pseudo-oerwoud de Bordewijkse Rode paleizen door Diana bijeen gefantaseerd. Om maar te zwijgen van de schilderijen van Rousseau Le Douanier

Want het zijn, zoals gezegd, niet werkelijkheden, die Diana schildert, maar verbeeldingen, die in feite teruggrijpen op de grote schilderkunstige tradities van het Fin de siècle. Het vorige wel te verstaan, dat van 1900. Hier moeten de namen vallen van Toulouse de Lautrec, Renoir, Degas en vooral ook die van onze eigenste Kees van Dongen, geboren en getogen, tenslotte, hier om de hoek, in Rotterdam-Noord.

Het zijn niet alleen imaginaties van de kortstondige droom van de menselijke hemel op aarde: de lichamelijke liefde, het zijn ook zeer baarmoederlijke dromen.

Perzikrijpe vrouwen staan, liggen of dansen op deze schilderijen.

Het zogenaamde sterke geslacht, doet er op deze afbeeldingen niet toe. 'Hij' wordt slechts nu en dan afgebeeld en zeer terzijde in deze geluksgevangenissen. Een grijs type. Vaak zonder gezicht. Eerder een symbool van ouderdom dan van jeugd, eerder een teken van dood dan van leven.

Want het leven dat zijn hier overduidelijk... de Vrouwen.

Hier gaat het om de aloude genoeglijkheden van Moeder Aarde. Madame Vruchtbaarheid. Venus per roze pond gekust.

Zij, die hier zo naakt of halfnaakt staan opgesteld temidden van hun geopende korsetten en zwarte jarretels, zijn oermoeders, sensuele tantes, familiale bekoringen.

Het gaat eigenlijk om soort een oneindige Franse les ,die alsmaar als volgt begint :

" Ma tante est deshabillée sur le bureau de mon oncle, et mon oncle... "

Kortom, de hier afgebeelde bordelen behoren het *oorspronkelijk* rijk van de vrouw : dat van de *verkwistende* liefde. .

Voor deze Rubensrijpe vrouwen geldt de tekst, gezongen in de eerste scène van de tweede acte van Mozart's Don Giovanni, die ik hier, tot slot van mijn betoog, Diana ter ere, La Mossel. *gefeminiseerd* zal weergeven.

Mozart dus " auf zartesten".

In deze scène laat de kamenierster van Dona Giovanna, *Leporella*, aan haar

hooggeboren meesteres weten , dat zij het eeuwige gedonderjaag met mannen van de laatste meer dan beu is:

'No, no, padrona, ik neem ontslag ! "

Dan gooit haar patrones haar vier dubloenen toe. De kamenierster capituleert onder dit vroeg-kapitalistische geweld...

Goed, zij zal bij Dona Giovanna blijven, zij het onder één voorwaarde, dat haar patrona de mannen dan eindelijk eens met rust laat...

Er volgt een emotionele ontploffing. "Dom blondje, de mannen met rust laten...Weet je dan nog niet dat zij voor mij belangrijker zijn dan de lucht die ik inadem.? "

" Dan is het des te onaardiger, Padrona " riposteert de dienaar: " om ze allemaal zo te bedriegen

" Van bedriegen is er geen sprake. Ik handel uit pure liefde " antwoordt de edelvrouwe: " Want wie één man trouw is, handelt onrechvaardig tegenover alle andere mannen... Vandaar dat ik , met mijn nobele inborst, ze allemaal bemin ! "

Aldus Dona Giovanna...

Laat ik eindigen met een gedicht, dat gaat over mijn tantes in het aloude Maastricht, de Liz Taylor- achtige dochters van de brouwer van de onvolprezen *Wieckse Witte*, Servaes Lambermont, mijn grootvader van moeders zijde. Een gedicht, dat de Rubensvrouwelijke pracht van Diana's schilderijen hopelijk enigzins nabij komt.

Mijn tantes de Godinnen

*Mijn tantes, reusachige pompoenen
zo daalden ze, frisgeboend, van de Olympus
in Troje's mahoniehouten salons
Onder lachfilmhoeden verorberden zij
slagroomtaart na slagroomtaart*

*'s Zomers resideerden zij onafgebroken op picknicklakens
rood & wit geblokt
De moorkoppen van zwartbebroekte achterwerken kneusden
boterbloem & madelief. Het clavecimbel
vam de leeuweriken viel spoedig uit. Elk droeg
een stem van bronsgroen eikenhout of smakte !*

*Daar zat ik dan. In alle windstreken een godin
(" Aan wie de appel ?")
de rokken opgeschort, de dijen onbetamelijk bloot*

*Ach, vergaan zijn al die donzen pruillippen
al die trotse ponden perzikenlees
Verdord de ronde wangen van dat sappig twistgesprek*

Over: Likeurroze roddel

*Ilias
ε
Odyssee !*

Ik verklaar de expositie van Diana, La Mossel, voor geopend!

Drank!

DRANK!

Waarschuwing: Het betreft hier fictie. Bovenstaande expositie heeft nooit plaatsgehad! Hardnekkig is ook het verhaal dat Bokito de zilveruggorilla later op de middag van bovenstaande opening is uitgebroken uit zijn kooi, gedreven door een alles verzengden liefde tot haar, *La Mossel*.

Maar Diana was op het moment van de uitbraak, al lang en breed uit Blijdorp vertrokken, richting café Gommans, haar stamcafé in Delfshaven! En toen heeft die arme Bokito, in zijn grote liefdesnood, ter plekke stante pede een willekeurig ander vrouw 'omhelsd'. ..

Ook dit verhaal moet dus naar het rijk der fabelen verwezen.

Diana *Kate Mossel* vertoeft momenteel (25 November 2020) in de Tibetaanse Himalaya. Als lid van de expeditie die daar het al dan niet het bestaan van de *Yeti*, alias de Verschrikkelijke Sneeuwman, alias de plaatselijke Bokito, onderzoekt. Een expeditie, waarvoor zij succesvol de crowdfunding heeft gedaan.

Na *La Mossels expositie* *La Mossels expeditie...*!

De meest genereuze bijdrage dakte de zakenman Joep van de Valkenhuizen, voormalig CEO van de RDM (de Rotterdamse *Droomdok*maatschappij), de boezemvriend van Willem, haar ex-man.